Cântecul lui Koskinen

Cântecul lui Koskinen

„Toate lucrurile sunt într-o necurmată frământare, așa cum nu se poate spune...“ Eclesiastul 1.8

Un ofiţer, din timpul războiului dintre Finlanda şi Rusia, a scris următoarele amintiri:

Îmi oferisem serviciile guvernului finlandez şi am fost numit ofiţer în armata generalului Mannerheim. A fost o perioadă îngrozitoare. Am asediat oraşul, care fusese luat de armata rusă, şi l-am redobândit. Sub supravegherea mea erau mulţi prizonieri ruşi, iar şapte dintre ei urmau să fie împuşcaţi în zorii zilei de luni. N-am să uit niciodată duminica de dinainte. Cei şapte erau ţinuţi în pivniţa primăriei, iar oamenii mei îi păzeau cu puşti.

Atmosfera era plină de ură, soldaţii mei erau ameţiţi de succes şi îşi băteau joc de prizonierii, care înjurau şi băteau în pereţi cu pumnii însângeraţi. Unii strigau după soţiile şi copiii lor care erau departe. În zori, toţi urmau să moară.

Câştigasem victoria, lucrul era cert, dar faptul părea că îşi micşorează valoarea pe măsură ce înaintam în noapte. Apoi s-a întâmplat ceva. Unul dintre condamnaţi a început să cânte. Primul gând al tuturor a fost că omul înnebunise, dar eu remarcasem că acesta nici nu strigase, nici nu blestemase. Era Koskinen. S-a aşezat pe bancă fără să spună vreun cuvânt; era un tablou al disperării. Nimeni nu i-a spus nimic. Fiecare îşi purta povara în felul lui.

„Dar, în strâmtorarea mea, am chemat pe Domnul...“ Psalm 18.6

Koskinen a început să cânte, la început cu o voce necăjită, dar apoi vocea i-a devenit puternică, naturală şi liberă. Toţi prizonierii s-au întors şi l-au privit, în timp ce el cânta: „În siguranţă în braţele lui Isus, în siguranţă la pieptul Lui drag. Acolo, la umbra iubirii Lui, sufletul meu se va odihni în pace.“ A cântat de mai multe ori aceste versuri, iar când a terminat, toată lumea a rămas tăcută pentru câteva momente, până când un bărbat cu o privire sălbatică l-a întrebat: „De unde ştii asta, prostule? Încerci să ne converteşti?“

Koskinen s-a uitat la camarazii lui şi le-a zis: „Camarazi, mă ascultaţi puţin? M-aţi întrebat de unde ştiu cântecul acesta. Mama mea cânta despre Isus şi se ruga.“ S-a oprit puţin ca şi cum şi-ar trage sufletul. Apoi s-a ridicat şi a redevenit soldatul care era; s-a uitat drept în faţă şi a început să vorbească din nou.

„Este o dovadă de laşitate să-ţi ascunzi credinţa. Dumnezeul în care a crezut mama mea, este acum Dumnezeul meu. Nu pot să vă spun cum s-a întâmplat. Azi-noapte eram treaz şi dintr-o dată am văzut chipul mamei, iar acesta mi-a amintit de cântecul pe care l-am auzit. Am simţit că trebuie să-L găsesc pe Salvatorul şi să mă refugiez la El. Apoi m-am rugat asemenea tâlharului de pe cruce, ca Hristos să mă ierte şi să-mi cruţe sufletul păcătos şi să mă facă să pot sta în picioare în faţa Lui, Cel pe care Îl voi întâlni curând.

„ ...pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri...“ Matei 10.32

A fost o noapte ciudată în jurul meu. Mi-au venit în minte versete din Biblie şi versuri din cartea de cântări. Ele aduceau un mesaj despre un Mântuitor crucificat, despre sângele care curăţă de păcat şi despre Casa pe care a pregătit-o pentru noi. I-am mulţumit, L-am acceptat ca Mântuitor al meu şi de atunci aceste versuri sunt în mintea mea. Nu mai pot ţine lucrul acesta numai pentru mine; peste câteva ore voi fi cu Mântuitorul, salvat prin harul Lui.“

Faţa lui Koskinen strălucea luminată de o lumină care venea din interiorul lui. Camarazii săi stăteau tăcuţi. El însuşi stătea nemişcat. Soldaţii mei ascultau ce avea de spus acest revoluţionar rus. „Ai dreptate, Koskinen“, zise unul dintre camarazii lui, la un moment dat. „Dacă aş şti că există har şi pentru mine... Dar aceste mâini au vărsat sânge, L-am batjocorit pe Dumnezeu şi am călcat în picioare tot ce este sfânt. Acum îmi dau seama că există un iad, iar acesta este locul potrivit pentru mine.“ S-a prăbuşit la pământ, disperarea putând fi citită pe faţa lui. „Roagă-te pentru mine, Koskinen“, a spus acesta cu un geamăt. „Mâine voi muri, iar sufletul meu va fi în mâinile celui rău.“ Aceşti doi soldaţi ruşi au îngenuncheat şi s-au rugat unul pentru celălalt. N-a fost o rugăciune lungă, dar a ajuns în cer.

„Doresc Eu moartea păcătosului - zice Domnul Dumnezeu? Nu doresc Eu mai degrabă, ca el să se întoarcă de pe căile lui și să trăiască?“ Ezechiel 18.23

Noi, cei care ascultam, am uitat ura. Ea a dispărut în lumina cerului, pentru că aici erau doi oameni care în curând urmau să moară, dar care căutau împăcarea cu Dumnezeu. O uşă care conducea în acea lume nevăzută fusese deschisă, iar sufletele noastre au fost mişcate de priveliştea de acolo.

Până la ora patru dimineaţa, toţi camarazii lui Koskinen i-au urmat exemplul şi au început să se roage. Schimbarea stării de lucruri nu se putea descrie. Unii stăteau pe jos, alţii pe bănci, unii plângeau încet, alţii vorbeau despre lucruri spirituale. Niciunul dintre noi nu aveam o Biblie, dar Duhul lui Dumnezeu ne vorbea tuturor. Apoi cineva şi-a amintit de cei de acasă şi a urmat o oră de scris însufleţit celor dragi. Literele acelea conţineau mărturisiri şi lacrimi.

Noaptea era pe sfârşite şi apăreau zorii. Nimeni nu dormise deloc. „Cântă-ne încă o dată cântecul acela, Koskinen“, a zis cineva. Ar fi trebuit să-i auziţi cântând! Ah, dar nu numai melodia, ci şi versurile, care fuseseră mult timp uitate! Soldaţii care îi păzeau, s-au unit cu ei. Puterea lui Dumnezeu îi atinsese pe toţi. Totul se schimbase, iar pivniţa primăriei răsuna în acea dimineaţă de cântări în cinstea Mântuitorului.

„Isus i-a zis: «Eu sunt Învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.»“ Ioan 11.25

Ceasul bătu ora şase. Cât de mult îmi doream să pot cere îndurare pentru aceşti oameni! Dar ştiam că acest lucru era imposibil în acele condiţii.

Condamnaţii au mărşăluit spre locul execuţiei între două rânduri de soldaţi. Unul dintre ei a cerut permisiunea de a cânta cântecul lui Koskinen încă o dată; li s-a permis. Apoi au cerut să moară cu feţele neacoperite şi cu mâinile îndreptate spre cer. Au cântat din toată inima: „În siguranţă în braţele lui Isus“.

Când s-a stins şi ultimul vers al cântării, locotenentul a dat ordinul: „Foc!“, iar cei şapte ruşi au dus ultima luptă. Ne-am plecat capetele într-o rugăciune tăcută.

Nu ştiu ce s-a întâmplat în inimile celor ce erau cu mine, dar despre mine pot să vă spun că am devenit un om nou începând din ora aceea. Îl întâlnisem pe Hristos în unul din cei mai slabi şi neînsemnaţi ucenici ai Lui şi văzusem destule, ca să-mi dau seama că pot să fiu şi eu al Mântuitorului.

Cititorule, te rog cugetă la această întâmplare adevărată! Tu nu eşti în faţa plutonului de execuţie, dar totuşi moartea te urmăreşte şi pe tine. Unde va merge sufletul tău, când va părăsi trupul acesta trecător?

clickbible.org